

KISS DÁVID

Évfordulók

Ma egy éve, hogy utoljára
láttalak. A háború második
napja volt, Prágába utaztam
vonattal, vívóversenyre.

Szendvicseket készítettél,
kaptam két kókuszgolyót
és egy ölelést –
ezzel a hadtáppal indítottál
a GYSEV-állomásról
a másnapi csatába, anyám.

A fegyvercsörtetés azóta is
tart még, és megint úton vagyok:
Keletről igyekszem haza,
a háború második évének
második napján.

Mindezek a kabinban jutnak
eszembe, valahol Budapest
és Sopron közt, az unokaöcsém
születésnapjára menet.

Hogy a másodikon
nem voltam otthon veletek.

Hogy a harmadikon
nem lehetsz már velünk.

Ílá és Álá

Kezdetben
még nem volt Világ:
se fent, se lent,
se kő, se víz,
se héj, se mag.
Roppant erők formálták
Földdé a Semmit,
az Ég felé
sziklából emeltek hidat.
Aztán a Hegy
Szellemé ketté-
hasadt:

Ílá
tagjából támadt a meredő Magasság,

Álá
termékeny
méhe
Mélységgé
szakadt.

Nem volt hosszú a különlet, alig
pár milliárd évig tartó
pillanat.
Vágyták vissza egymást:

Ílá, hol vagy? – sírt Álá,
és könnyeiből
frissvízű források fakadtak,
földjéből fák, füvek,
gombák és virágok nőttek.
Ílához törekedő lelkéből
született meg az Erdő.

Álá, hol vagy? – dúlt Ílá,
és haragjától
megrepedtek a kőzetek.
Fejszét fent, éket vert:
dőltek a fák és tűz pattogott.
Álá után sóvárgó testéből
indult útjára az Ember.

Fájt Álának Ílá gőgje:
bőrén azóta sem gyógyulnak
a tarra vágott tölgyesek,
a bedőlt bányák
testében tályogos, sajgó sipolyok.
Sebei vörösre festik a vizeket.

Közben felnőtt az ember.
Hátrahagyta a kifosztott erdőt
és a meddővé tett tárnákat.
Megfeledkezett a természetről.

A szellemek pedig azóta is
üzekednek.

Mert alkonyatkor
és hajnalban,
ha egybeolvad
árnyék és fény,

Ílá és Álá
jár a völgyben,
hol összesimul
Magas és Mély.